

Iz mladostnih načrtov.

I.

Tone, kaj pa boš ti, ko boš enkrat velik?« sem vprašal nekega dne sosedovega Toneta.

»Črevljar bom,« se je odrezal Tone in mi začel odkrivati svojo prihodnost.

»Črevljar bom in črevlje bom delal. Atu jih bom naredil zastonj, pa mami tudi, pa tebi tudi, ker te imam rad. Drugim bom pa delal za denar. Čudnovemu hlapcu pa še za denar ne, zato, ker me zmeraj tepe.«

»Kdo te bo pa naučil črevlje delati? Saj jih vaš ata ne znajo.«

»K stricu pojdem, k tistemu v Kranj, saj veš, ki je bil lansko zimo pri nas. Še ti pojdi.«

Jaz pa nočem.«

Zakaj pa ne?«

»Zato, ker mi usnje preveč smrdi.«

»Meni pa nič. — Kaj boš pa potem ti?«

»Jaz bom pa železnico vozil. Pomisli, kako bo to prijetno. Vozil se bom — nikamor mi ne bo treba iti. Pa koliko bom videl! Ljubljano pa Kranj, pa Savo, pa še toliko drugega. Pa bel kruh bom jedel, pa še tebi ga bom dal, če me boš prišel k železnici čakati.«

»Pa v Ljubljano me boš tudi moral peljati, pa na Brezje, pa vse zastonj. Če ne, bom pa hud nate.«

»Saj te bom, kadar boš hotel.«

»Vsak dan se bom peljal v Ljubljano po usnje.«

»Pa bova spet vsak dan skupaj. Ti se boš zmeraj pri meni vozil, da veš. Drugi pa nobeden.«

»Kovačev Peter se bo pa tudi, ker mi je naredil voziček. Kvedrov Tone pa ne, zato, ker mi je voziček polomil.«

»Drugí se pa ne sme nobeden.«

»Druge boš pa samo za denar vozil.«

Tako lepó sva si narisala s Tonetom prihodnost. Prijatelja sva bila, prijatelja da ostaneva in vsak dan da bova skupaj. Samo smrt bo naju razdružila.

Ali se je pa vse to tudi tako zgodilo?

Prav nič! Tone je dorastel in je šel v Ameriko. Tam je našel samo prezgoden grob. Jaz sem pa železnico tudi drugim prepustil. Spominjam se pa še vedno rad tistih mladostnih načrtov in svojih mladostnih prijateljev.

J. E. Bogomil.

Vijolica.

Cvetlična bajka.

Ob robu poljske steze je stala pod razmrščenim trnoljičnim grmom majhna vijolica, varno skrita v zelenem mahu med pobledelimi bilkami. Šele pred nekaj urami jo je vzbudil prijazni solčni žar suščevega jutra. Dvignila je glavico iz tople zimske posteljice, odprla modri očesci in se zvedavo ozrla po pomladnem svetu.

Ta lepi svet bi bil gotovo moral biti všeč mali vijolici. Kuštravi trnjevi grm je bil tako gosto posut z belim cvetjem, kakor da je razprostrt dragocen pajčolan preko trnjevih vej. Nad tem cvetnim bogastvom so brenčali in šumeli roji čebelic, čmrljev, hroščev in mušic ter srebali sladki med iz cvetnih čašic.

Trnoljici nasproti, na drugi strani pota, je stal drenov grm, istotako posejan z žoltim cvetjem. Tu pa so se zibali, na krilih od svile in baržuna, svetložolti citronovec, rdečerjavi in črnolasasti mali koprivar in temnordeči pavlinček. To je bil vendar lep pogled za malo vijolico!

Toda malo lukalo je okrenilo prezirno glavico in delo: »Zakaj moram cveteti tu spodaj v mahu med bilkami, zakrita od bodic in trnja! Kriviti se moram in stiskati, dasi dehtim tisočkrat lepše, kakor pa vse to ponosno cvetje naokoli, ki se mu laskajo mladi hrošči in metuljčki — dà, še celó stari, tolsti čmrlji. Ne vidim sveta, ker stojim na tako nizkih tleh, dočim zre cvetje gori na vejah daleč preko polj, tjakaj do modrih gorá. Zato ostavim svoj dolgočasni rodni kraj in se preselim nekoliko više!«

Z lastnimi ročicami potegne drobna vijolica nožici — drugo za drugo — iz rjave poljske grude, se